

som man anseer nødvendig for at kunne udbetale Pengene. Jeg maa overhovedet bemærke, at der ikke behøver at være Tale om en vis Engstelse for det eventuelle pecuniaire Ansvar, men der er tillige Tale om at søge saameget som muligt at fyldestgjøre Grundlovens Bestemmelse om, at ingen Udbetaling maa finde Sted, førend der er givet en Anvisning. Naar den ærede Landstingsmand bemærkede, at det aldeles ingen Betydning havde, om denne Clausul stod der eller ikke, maa jeg dertil svare, at for mig vilde en saadan Clausul være tilstrækkelig. Den ærede Landstingsmand bemærkede, at Loven dog ikke derved bliver til en Finantslov; det er ganske rigtigt, men det bliver da en Tillægsbevilling til det indeværende Mars Finantslov. Ligesom man ved at henvide til en Tillægsbevilling indrømmer, at en saadan er et Supplement til Finantsloven, paa samme Maade vil denne Lov, ved at indeholde en Bemyndigelse til Udbetaling, blive et Supplement til det indeværende Mars Finantslov. Men som sagt, naar den samme Bemyndigelse bliver optagen i selve Finantsloven, har jeg intet derimod at erindre.

Andræ: Der ere endnu to Ytringer af den ærede Minister, som jeg finder mig foranlediget til bestemt at modsige. Den ene er den, at Ministeren har et Krav paa at faae Anvisning paa Beløbet, naar man siger til ham, at dette Beløb skal han udbetale, og naar man tillige siger, at han ikke maa udbetale det uden Anvisning. Det er ganske rigtigt; men det har man aldrig sagt (Indenrigsministeren; Det staaer i Grundloven!). Grundlovens Bestemmelse i saa Henseende kan ikke opfattes bogstaveligt efter det System, som Rigsdagen har gjort gjældende. Hvis Grundlovens Ord bogstaveligt skulde fastholdes, maatte senere Finantslove have en ganske anden Form, end de hidtil have havt, og som de, det maa jeg bede vel bemærket, have faaet ved Rigsdagens Indflydelse. Thi der er fra Regjeringens Side oprindeligt foreslået en anden Form, men det er specielt Rigsdagen, der har forhindret, at de fik den Form, og har gjort det til

en Umulighed bogstaveligt at fyldestgjøre Grundloven. Men med den Fiction, som man da stræbte at kalde tillive, og som nu maatte antages at være stikende vedtagen af Alle — jeg sigter til Indførelsen af Systemet med Tillægsbevillinger — fulgte det jo med Nødvendighed, at man sagde til alle Regjeringer: Det er en Forpligtelse for at udbetale, hvad der skal udbetales, og hvad der nødvendigt skal til, for at Statstjenestens Løn kan iagttages, og det er sagt saa mangfoldige Gange og saa ofte, især paa et andet Sted saa indværende sagt, at jeg troede, at man ogsaa herom var fuldkommen enig. Det er altsaa ingenlunde Tilfældet, at man fra Rigsdagens Side paastaer, at ingen Udbetalinger maae skee uden de, der ere opførte paa den første Deel af Finantsloven; thi — nu vil jeg gaae ind paa Fictionen — de senere supplerende Dele af Finantsloven komme jo lang Tid senere og komme frem under Navn af Tillægsbevillingslove. Det var den ene Ytring, jeg vilde modsige; den anden var den, at den ærede Minister vedblev at formene, at hvis der gaves Loven en Tilspøining som den her omhandlede, saa var der dertil givet en Bemyndigelse. Ved nærmere at skulle udsille, hvorledes dette kunde være muligt, kom den høitærede Minister ogsaa ganske rigtigt til at sige: Jo, saa er denne Lov gjort til en Tillægsbevillingslov. Men det er det, jeg formener er aabenbart urigtigt. Hvad der forstaaes ved Tillægsbevillinger, er nu igjennem en lang Række af Aar blevet tilstrækkelig tydeligt for Alle; der forstaaes derved et i Tiden silbigere udkommet Affnit af Finantsloven, men som forøvrigt i Formen og den hele Oekonomi er fuldkommen affattet som Finantsloven, men Ingen kan mene — jeg vil jo naturligviis ikke dermed benægte, at den ærede Minister ved at udtale sin Anskuelse ogsaa vil have det forstaaet saaledes, men — det maa i alt Fald betragtes som høist abnormt, hvis Nogen kunde troe, at man kan forvandle en Lov ved en saadan Tilspøining til en Tillægsbevillingslov, hvormed den iøvrigt ikke har den mindste Lighed.